



Розділ перший

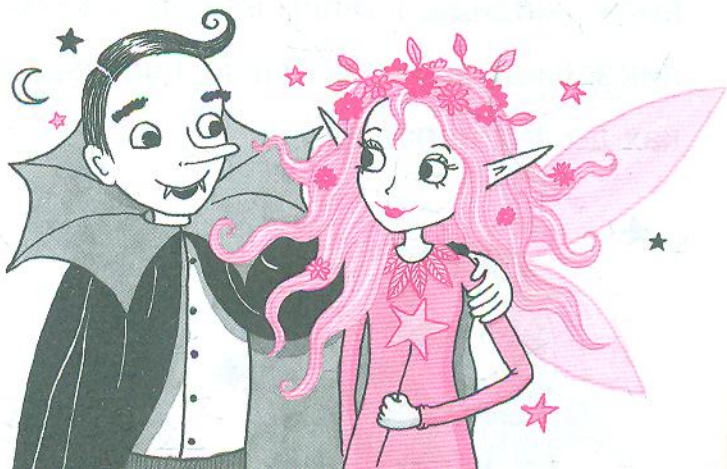
Айседора Мун — це я! А це Рожевий Кролик, мій друг. Він — моя улюблена іграшка, тож мама чарівною паличкою його оживила. І тепер Рожевий Кролик завжди зі мною. Звісно, і на вечірках до дня народження.



Відтоді, як ходжу до школи, я відвідала багато таких вечірок. У людей вони такі веселі та прикольні! І зовсім не схожі на ті, до яких звикла я. Тоді, коли в мене ще не було друзів з-поміж людей, я бачила лише бучні зібрання фей і вампірів. Адже моя мама — фея, а татко — вампір. Отож!

А я? Знаєте, хто я?

Я — фея-вампірка!



Я і зовні, і за вдачею схожа водночас і на маму, і на татка — власне, як усі діти. Тож ніяк не могла збагнути, хто ж я насправді, тобто ким маю себе вважати: феєю чи вампіркою? А коли пішла до звичайної людської школи й потоваришувала з однокласниками, одразу зрозуміла, що й вони всі різні. І це круто!

Над усе я люблю дні народження своїх друзів-людей. Вони такі класні! Тож я з нетерпінням чекаю на власний день народження.

Батьки самі почали розмови про мою вечірку.

— Ми влаштуємо справжнє вампірське свято,— сказав татко.



«Гм...» — мене взяв сумнів. Я не була певна, що вампірська вечірка не налякає моїх друзів. Адже такі гуляння завжди відбуваються глибокої ночі. Убрання й зачіска мають бути дуже урочистими. Вампіри дуже примхливі щодо своєї зовнішності. А ще вони любляють ігри в повітрі — розтина-ти небо на блискавичній швидкості. Я ніколи за ними не встигаю на своїх крильцях, бо ті дуже ніжні. Як у фей.

На своїх гулянках вампіри обов'язково їдять червону їжу і п'ють червоний сік. Терпіти не можу червону їжу!

